

Nieuwsbrief MfN-register Tuchtrect Updates

Nummer 3, 2020

INHOUDSOPGAVE

Tuchtcommissie (eerste aanleg)

[Tuchtcommissie \(eerste aanleg\), ECLI:NL:BOOM:2019:020](#) 09-11-2020

Vergaande manipulatie en rolwisselingen

De mediator heeft partijen op oneigenlijke wijze ertoe bewogen om de opdracht voor de mediation te verkrijgen en daartoe (reeds voor aanvang van de mediation) zeer manipulatief gehandeld. In dit stadium heeft de mediator met klagster veelvuldig individueel contact gehad,...

[Tuchtcommissie \(eerste aanleg\), ECLI:NL:BOOM:2019:008](#) 27-10-2020

Onvoldoende regie en lichtzinnige beëindiging

De mediator heeft een belang gecreëerd dat zijn onafhankelijkheid in de weg zou kunnen staan door tijdens de eerste bijeenkomst de suggestie te wekken dat zijn echtgenote klagster in therapie zou kunnen behandelen (schending Gedragsregel 4). Bovendien heeft hij Gedragsregels...

[Tuchtcommissie \(eerste aanleg\), ECLI:NL:BOOM:2020:007](#) 06-10-2020

Beperking gebondenheid aan het tuchtrect

Klager is niet-ontvankelijk in zijn klacht, omdat de klacht ziet op het handelen van de mediator als buurtbemiddelaar tijdens het proces van de buurtbemiddeling en de mediator zich daarbij niet heeft geafficheerd als een MfN-registermediator. Uitsluitend indien en voor zover...

[Tuchtcommissie \(eerste aanleg\), ECLI:NL:BOOM:2020:003](#) 04-09-2020

Schending partijautonomie door betrekken derde

De mediator heeft de vertrouwelijkheid van de mediation niet gewaarborgd en het vertrouwen van klagster in de mediation en haar autonomie aangetast door vóór of tijdens de mediation niet met klagster te bespreken of zij kon instemmen met de betrokkenheid...

[Tuchtcommissie \(eerste aanleg\), ECLI:NL:BOOM:2019:021](#) 03-07-2020

Toerekenbaarheid, ontvankelijkheidsverweren en informed consent

Op grond van art. 5 lid 3 van het reglement STM geldt een termijn van 18 maanden voor indiening van een klacht, waarbij de voorzitter een discretionaire bevoegdheid

heeft. Niet is vast komen te staan dat het echtscheidingsconvenant onduidelijkheden en/of...

Annotatie

[Beperking gebondenheid aan het tuchtrect](#)

mr. A. Schaberg

Annotatie

[Schending partijautonomie door betrekken derde](#)

mr. A. Schaberg

Annotatie

[Vergaande manipulatie en rolwisselingen](#)

mr. A. Schaberg

Annotatie

[Onvoldoende regie en lichtzinnige beëindiging](#)

mr. A. Schaberg

Annotatie

[Toerekenbaarheid, ontvankelijkheidsverweren en informed consent](#)

mr. A. Schaberg

ANNOTATIE

Beperking gebondenheid aan het tuchtrecht

mr. A. Schaberg

Je ziet dat soort conflicten weleens op televisie, bij de rijdende rechter. Hoe ruzie tussen twee burens over een heg volledig kan ontsporen. Zo ook in deze zaak (M-2020-7).

De mediator is een MfN-geregistreerde mediator en via haar bedrijf als coördinator ook verbonden aan het buurtbemiddelingsproject van een gemeente. Dit project is een laagdrempelige geschillenregeling, gericht op het oplossen van geschillen tussen burens onder begeleiding van vrijwilligers die zijn getraind om als bemiddelaar samen met de ruziënde burens hun geschil uit de weg te ruimen. Het project kent een eigen klachtenregeling - het bedrijf van de mediator is de klachtbehandelaar - met de mogelijkheid van beroep bij een speciale stuurgroep van de gemeente die het project begeleidt. De twee (eveneens via de mediator ingeschakelde) buurtbemiddelaars bleken niet in staat de ruziënde kempnen tot elkaar te brengen. De mediator heeft daarna als buurtbemiddelaar zelf nog geprobeerd het conflict uit de wereld te helpen. Ook tevergeefs. Met een klacht tegen de oorspronkelijke twee buurtbemiddelaars bij, in eerste instantie, het bedrijf van de mediator en in beroep bij de stuurgroep van de gemeente tot gevolg. De klachten werden in beide instanties ongegrond bevonden, dan wel afgewezen. De mediator had vanaf het begin van haar betrokkenheid bij de affaire gecorrespondeerd vanuit het e-mailadres van het project: buurtbemiddeling@gemeente [...] .nl. Maar één keer, namelijk ter afronding van de klachtbehandeling bij haar bedrijf heeft zij vanuit het e-mailadres van haar bedrijf een bericht verstuurd en ondertekend als "gecertificeerd mediator MfN".

Klager, die kennelijk van geen ophouden wist, moet hebben gedacht: "Kip, ik heb je". Nadat hij ook bij de stuurgroep van de gemeente nul op het rekest had gekregen, diende hij namelijk bij het MfN-register opnieuw een klacht in, nu tegen de mediator. De desbetreffende klachtbehandelaar beëindigde de klachtbehandeling na een kleine maand omdat het hem niet was gelukt om klager en de mediator tot een vergelijk te brengen. Klager diende vervolgens zijn klacht in bij de Tuchtcommissie. Die verwees de klacht naar het rijk der fabelen. Op het daartoe strekkend verweer van de mediator overwoog de Tuchtcommissie dat klager

inderdaad niet-ontvankelijk was in zijn klacht omdat de mediator tijdens de buurtbemiddeling had opgetreden als buurtbemiddelaar en niet als MfN-registermediator. Pas toen klager de klachtprocedure startte, is de mediator door de ondertekening van haar e-mail als MfN-registermediator als zodanig bij klager bekend geworden. “Alle e-mails die de mediator tijdens de buurtbemiddeling heeft verstuurd aan klager zijn verzonden vanuit het e-mailadres van het project en vermelden haar hoedanigheid als coördinator, terwijl evenmin is gebleken dat de mediator zich in gesprekken met klager op enig moment heeft gepresenteerd als MfN-geregistreerd mediator”, aldus de Tuchtcommissie. Het feit dat klager eerst de klachtprocedure van het buurtbemiddelingsproject had doorlopen wijst er volgens de Tuchtcommissie voorts op dat hij kennelijk ook zelf had begrepen dat de mediator tijdens het proces van de buurtbemiddeling optrad als buurtbemiddelaar. Dat klager de mediator niet als (opvolgend) buurtbemiddelaar bij de klachtprocedure van de gemeente heeft betrokken, is en blijft zijn probleem.

Uit eerder door de Tuchtcommissie behandelde zaken blijkt overigens dat het ook anders kan verkeren. Het uitgangspunt is dat, wie zich via zijn website of e-mails afficheert als MfN-registermediator, heel duidelijk moet zijn over zijn rol wanneer dat een andere is dan MfN-registermediator; dit om te voorkomen dat het tuchtrect van de STM op hem of haar van toepassing is.[1]

[1] Zie onder meer M-2020-6/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 22 september 2020 en daar ook genoemde uitspraken van de Tuchtcommissie in vergelijkbare zaken.

RECHTSPRAAK

Beperking gebondenheid aan het tuchtrect

Klager is niet-ontvankelijk in zijn klacht, omdat de klacht ziet op het handelen van de mediator als buurtbemiddelaar tijdens het proces van de buurtbemiddeling en de mediator zich daarbij niet heeft geafficheerd als een MfN-registermediator. Uitsluitend indien en voor zover de mediator tijdens de bemiddeling of mediation in haar hoedanigheid van MfN-registermediator optreedt, is zij voor gedragingen onderworpen aan de Gedragsregels voor de MfN-registermediator.

Instantie: Tuchtcommissie (eerste aanleg)

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:BOOM:2020:007

Zaaknummer: M-2020-7

ANNOTATIE

Schending partijautonomie door betrekken derde

mr. A. Schaberg

Hoe minder vertrouwen, hoe groter de behoefte aan transparantie. Openheid en duidelijkheid zijn de basis voor hernieuwd vertrouwen. De mediator heeft op grond van Gedragsregel 2 de taak om duidelijkheid te verschaffen over het mediationproces. Op die manier levert hij misschien ook een bijdrage aan het eventuele herstel van vertrouwen tussen partijen.

Hoewel hij een grote mate van vrijheid heeft om het mediationproces in te richten zoals hem goedgebeurt, is die vrijheid ook weer niet onbeperkt: op grond van artikel 6.1 van het MfN-Mediationreglement moet hij erop toezien dat een partij niet zonder toestemming van de andere partij derden bij de mediation betrekt. Hij heeft dus niet de vrijheid om daarover zelf met één van de partijen afspraken te maken, bijvoorbeeld door er mee in te stemmen dat die partij een derde bij de mediation betrekt, alleen onder de voorwaarde dat die een geheimhoudingsverklaring tekent. En precies hier wringt weleens de schoen. Juist in arbeidsmediations. De situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen dat de werknemer behoefte heeft aan arbeidsrechtelijke ondersteuning, en dat de mediator dat ook waarneemt. De mediator bespreekt dat met de werknemer, maar die wil niet dat zijn werkgever om toestemming wordt gevraagd dat hij zich gedurende het mediationtraject door een deskundige op het gebied van het arbeidsrecht zal laten begeleiden. En daarvoor kan begrip worden opgebracht. Het komt namelijk voor dat een werkgever argwanend wordt zodra die hoort dat zijn werknemer van plan is juridisch advies in te winnen. “Oh, gaan we zo beginnen!”, en voordat we het weten is het conflict nog verder uit de rails gelopen dan het al was. Toch dient een mediator hier niet aan toe te geven. Want als later blijkt dat de werknemer zonder toestemming van zijn werkgever een derde bij de mediation heeft betrokken en de mediator wist hiervan, zijn de poppen aan het dansen. Want dan is niet alleen het vertrouwen van de werkgever in het mediationproces geschaad, maar ook het vertrouwen in de mediator. En het vertrouwen van de werkgever in zijn werknemer ook (nog verder). Dit geldt natuurlijk ook voor elke andere willekeurige mediation.

In de zaak (**M-2020-3**) die hier speelt, had de mediator er (overigens met alle goede bedoelingen) mee ingestemd dat de werkgever zich tijdens het vertrouwelijke intakegesprek liet vergezellen door zijn HR-adviseur. De mediator stuurde vervolgens een geheimhoudingsverklaring naar de HR-adviseur die zij zonder vertraging ondertekend heeft geretourneerd. Hier was dus sprake van een omgekeerde situatie, namelijk dat niet de werknemer, maar de vertegenwoordiger van de werkgever de vrijheid wilde hebben met een HR-adviseur te kunnen overleggen. Maar dat maakt voor de beoordeling van de verantwoordelijkheid van de mediator voor waarborging van de transparantie van het mediationproces verder niet uit. Hoewel uit de uitspraak van de Tuchtcommissie niet blijkt hoe en wanneer klagster hiervan kennis nam, richtte één van haar klachten zich dus op het feit dat de mediator had toegelaten dat er zonder haar toestemming een derde bij de mediation betrokken werd. En die klacht slaagde. Omdat zij hiervan overigens geen nadeel had ondervonden, zij tijdens de mondelinge behandeling had aangegeven dat, was haar wel om toestemming gevraagd, zij die zou hebben gegeven, en omdat de mediator tijdens dezelfde mondelinge behandeling ‘inzicht heeft getoond in zijn eigen handelen’, liet de Tuchtcommissie het opleggen van een maatregel achterwege.

De overige klachten van klagster waren ongegrond. Eén daarvan wil ik in dit bestek niet onbesproken laten. De werkgever liet zich tijdens de mediation vergezellen door een advocaat. Tijdens de eerste mediationbijeenkomst bleek dat de mediator hem kende, overigens oppervlakkig. Zij hadden elkaar eerder in een andere mediation ontmoet. Dat was voor de Tuchtcommissie terecht onvoldoende reden om de mediator met succes te verwijten dat die niet onafhankelijk zou zijn geweest. Ik besprak dit fenomeen ook in een eerdere zaak [1]. Voorkom onnodige ruis op de lijn. Het is beter om op voorhand, proactief transparant te zijn over de relatie die je als mediator onderhoudt met partijen, hun vertegenwoordigers en hun adviseurs, dan daar later naar te worden gevraagd en dat dan te moeten uitleggen.

Tot slot: ook in deze zaak had klagster geluidsopnamen gemaakt, namelijk van het intakegesprek. Je vraagt je bijna af: ‘What’s new?’ [2] Nu negeerde de Tuchtcommissie die geluidsopnamen, met het argument dat “klagster onvoldoende aanknopingspunten heeft aangedragen om aan te nemen dat de door haar [...] gemaakte geluidsopname [...] een ander licht op het voorgaande zou kunnen werpen.”

[1] Zie M-2019-3/ TC 2019, nr. 5 en in hoger beroep B-2019-2/ MfN-register Tuchtrecht Updates, annotatie 26 mei 2020.

[2] Zie M-2019-16/ MfN-register Tuchtrecht Updates, annotatie 9 april 2020 en mijn annotatie bij M-2019-20 in deze Tuchtrecht Updates.

RECHTSPRAAK

Schending partijautonomie door betrekken derde

De mediator heeft de vertrouwelijkheid van de mediation niet gewaarborgd en het vertrouwen van klaagster in de mediation en haar autonomie aangetast door vóór of tijdens de mediation niet met klaagster te bespreken of zij kon instemmen met de betrokkenheid van een medewerker van haar werkgever bij de mediation die dan kennis zou (kunnen) nemen van wat tijdens de mediation is besproken, hoewel de mediator de geheimhouding heeft gegarandeerd door deze medewerker een geheimhoudingsverklaring te laten ondertekenen. Er wordt afgezien van het opleggen van een maatregel aan de mediator, omdat niet is gebleken dat klaagster onevenredige nadelige gevolgen heeft ondervonden van het ontbreken van het overleg over de betrokkenheid van de medewerker en bovendien de mediator ter zitting inzicht heeft getoond in zijn eigen handelen.

Instantie: Tuchtcommissie (eerste aanleg)

Datum uitspraak: 04-09-2020

ECLI: ECLI:NL:BOOM:2020:003

Zaaknummer: M-2020-3

ANNOTATIE

Vergaande manipulatie en rolverwisselingen

mr. A. Schaberg

In een zaak (M-2019-20) tussen klaagster en haar ex-partner over een ouderschapsplan voor hun minderjarige zoon nam de Tuchtcommissie een verstrekkende maatregel. Maar eerst - vanuit het perspectief van de mediator - het goede nieuws.

De mediator werd onder meer verweten het mediationproces niet te hebben bewaakt. Ook zou hij niet met de benodigde voortvarendheid hebben gehandeld. Wat betreft het eerste punt zou de mediator bij herhaling belafspraken met klaagster niet zijn nagekomen. Volgens de Tuchtcommissie stond inderdaad vast dat hij klaagster een aantal keer niet op het afgesproken tijdstip had gebeld. Bij de beantwoording van de vraag of de mediator voldoende voortvarend zou hebben gehandeld, het tweede punt, vroeg de Tuchtcommissie zich eigener beweging af of zes bijeenkomsten van soms meer dan drie uur over een ouderschapsplan met daartussen vele individuele besprekingen met beide partijen 'voortvarend genoemd mag worden'. De Tuchtcommissie volgde klaagster toch niet in deze twee verwijten aan het adres van de mediator en overwoog, zonder verdere motivering: "Dit is naar het oordeel van de Tuchtcommissie weliswaar niet erg zorgvuldig, maar niet zodanig verwijtbaar dat de mediator Gedragsregel 8 heeft geschonden." Met name de niet nagekomen belafspraken zitten mij in dit verband dwars. Het gaat hier om integriteit. Die bestaat wat mij betreft in het algemeen, maar meer in het bijzonder als mediator daarin, dat je doet wat je zegt (en zegt wat je doet). Het kan iedereen overkomen een keer een belafpraak te missen, maar zeker in deze tijd van vluchtig app- en sms-verkeer en andere vormen van elektronische communicatie, zou ik zeggen: we kunnen niet zorgvuldig genoeg zijn daarmee op integere wijze om te gaan. Het is een kleine moeite om een berichtje te sturen waarom een telefonische afspraak naar een andere dag moet worden verplaatst. Te meer klemt zo'n (onzorgvuldige) handelwijze in de context van een mediation, waarin partijen per definitie onder (bovengemiddelde) spanning staan. Desalniettemin, om wat dit punt betreft - hoe ergerlijk ook - van tuchtrechtelijk verwijtbaar gedrag te spreken is waarschijnlijk een brug te ver. [1] Op de vele individuele gesprekken van de mediator met vooral ook klaagster, kom ik hieronder nog terug.

Verder zou de mediator zich volgens klagster niet hebben gehouden aan zijn eigen regieaanwijzingen. Zo zou hij tijdens de laatste mediationbijeenkomst zijn teruggekomen op zijn eerdere aanwijzing dat tijdens die bijeenkomst alleen (tekstueel, begrijp ik) commentaar van partijen op het ouderschapsplan zou worden doorgenomen, maar dat het niet de bedoeling was dat zij reeds eerder besproken punten opnieuw inhoudelijk ter discussie stelden. Tijdens de laatste mediationbijeenkomst maakte de ex-partner van klagster kenbaar dat hij toch een inhoudelijke wijziging van het ouderschapsplan wenste. De mediator stemde er mee in dat dit inhoudelijke punt toen toch, tegen de zin van klagster, besproken werd. De Tuchtcommissie ging uitvoerig in op de vraag of de mediator kon afwijken van zijn eigen regieaanwijzing. De mediator had er in zijn verweer terecht op gewezen, aldus de Tuchtcommissie, dat het in het kader van de partijautonomie (uiteindelijk, toevoeging AS) aan partijen zelf is om keuzes te maken en de mediator zich ervan moet vergewissen of partijen de gemaakte afspraken hebben begrepen en hiermee kunnen en willen instemmen.

Ook de klacht van klagster dat de mediator de afspraken die klagster en haar ex-partner hadden gemaakt over een voorlopige omgangsregeling had gelaten, wees de Tuchtcommissie af. Tijdens de laatste mediationbijeenkomst zou de mediator namelijk hebben gezegd dat die afspraken bleven gelden indien de mediation zou mislukken. Hier had klagster onvoldoende duidelijk gemaakt wat de mediator dan wél had moeten doen en waaruit het klachtwaardig handelen van de mediator zou hebben bestaan, aldus de Tuchtcommissie. Tot zover het goede nieuws, voor de mediator.

Want dat de mediator volgens de Tuchtcommissie overigens ver zijn boekje te buiten was gegaan, moge blijken uit het volgende. Bij de bespreking daarvan maak ik onderscheid tussen enerzijds zijn handelen voorafgaande aan de mediation en anderzijds zijn optreden tijdens de mediation zelf.

Klagster had na een periode van langdurig huiselijk geweld door haar ex-partner op enig moment, met voorbereidende hulp van hulpverleners, samen met haar minderjarige zoon de gezamenlijke woning verlaten en tijdelijk haar intrek bij haar ouders genomen. Op advies van een jeugdzorgorganisatie had klagster vervolgens met de mediator (telefonisch) contact opgenomen over de mogelijkheid om met haar ex-partner het eerdergenoemde ouderschapsplan op te stellen. De mediator is naast MfN-registermediator ook coach en IEMT-hypnotherapeut en afficheert zich niet alleen op zijn website, maar ook in zijn e-mails als zodanig. De mediator en klagster hadden na dat eerste telefoongesprek meerdere malen contact met elkaar. Ook bezocht de mediator klagster een keer bij haar thuis. Maar de ex-partner van klagster had zichzelf ook al georiënteerd op een mogelijke kandidaat die de mediation tussen hem en klagster zou kunnen begeleiden. De mediator wilde de zaak echter kennelijk zo graag oppakken dat hij klagster in de periode voorafgaande aan de mediation

letterlijk dicteerde, met conceptteksten die ook in de uitspraak van de Tuchtcommissie zijn opgenomen[2], wat zij haar ex-partner over hem zou moeten laten weten, alsook dat, en waarom zij graag met de mediator in kwestie in zee wilde gaan. Ook gaf hij hierbij adviezen aan klaagster hoe zij zou moeten reageren op de antwoorden van haar ex-partner op haar verzoeken. De e-mails hebben kennelijk het door de mediator beoogde effect gesorteerd: er vond op enig moment een intakegesprek plaats tussen klaagster, haar ex-partner en de mediator met als resultaat dat partijen besloten met de mediator een mediationtraject in te gaan. De Tuchtcommissie maakte met deze handelwijze terecht korte metten. Zij overwoog: “De toonzetting van de begeleidende teksten in zijn e-mails aan klaagster is zodanig dwingend dat de mediator klaagster niet of nauwelijks enige keuzevrijheid heeft geboden en haar in vergaande mate heeft gemanipuleerd.” Hier was dus overduidelijk de partijautonomie van Gedragsregel 3 in het geding. De mediator had tijdens de mondelinge behandeling nog aangevoerd dat hij dit allemaal had gedaan om klaagster te helpen. Maar daarmee miskende de mediator volgens de Tuchtcommissie dat hij juist zijn eigen wil aan klaagster had opgedrongen en daarmee (ook, toevoeging AS) zijn onafhankelijke en neutrale positie had prijsgegeven. Dit klemt te meer omdat de ex-partner van dit alles niet op de hoogte was. Bovendien zou een intakegesprek moeten dienen om kennis te maken met beide partijen en om te bespreken en te beoordelen of de conflictsituatie zich zou lenen voor mediation. In het bijzonder omdat in deze zaak huiselijk geweld had gespeeld.

In de periode voorafgaande aan de mediation heeft de mediator ook nog eens nagelaten, aldus de Tuchtcommissie, in welke hoedanigheid hij nu precies optrad: als individuele coach, als therapeut of als beoogd mediator. Klaagster heeft in dit verband gesteld, en dit blijkt ook uit e-mails van haar, dat er in korte tijd tussen haar en de mediator een verstandhouding was ontstaan waarin klaagster zich vertrouwd voelde om openhartig en in vertrouwen met de mediator over haar persoonlijke situatie te spreken en om hem om advies te vragen. De mediator heeft zich toen echter niet alleen ingespannen om de mediation te kunnen begeleiden, maar ook op basis van door klaagster verstrekte informatie over haar ex-partner conclusies getrokken over mogelijke gedragsproblematiek bij haar ex-partner, die met haar gedeeld en haar zelfs geadviseerd hoe zij daarmee om zou moeten gaan. “De Tuchtcommissie rekent het de mediator zwaar aan dat hij dit alles heeft gedaan in de wetenschap dat klaagster zich in een kwetsbare en afhankelijke positie bevond”, zo overweegt de Tuchtcommissie in dit verband onomwonden. Dat de mediator zich nog probeerde te verweren met het argument dat klaagster beter had kunnen en moeten weten omdat zij als voormalig advocaat thuis zou zijn in de wereld van conflictoplossing, maakte de zaak er voor hem bepaald niet beter op. Hiermee ging hij immers voorbij aan zijn eigen verantwoordelijkheid als mediator, namelijk “om partijen duidelijkheid te verschaffen over het mediationproces, inclusief zijn eigen rol daarin, en om de verwachtingen van partijen te managen”, aldus de Tuchtcommissie.

Nu de mediation zelf. Klagster verweet de mediator ook dat hij haar therapie sessies had gegeven. Zij beriep zich daarbij onder meer op (transcripties van) geluidsopnamen die zij in die context had gemaakt. In zijn verweer hiertegen betoogde de mediator onder meer dat die buiten beschouwing zouden moeten worden gelaten, omdat het op grond van de mediationovereenkomst niet toegestaan was geluidsopnamen te maken. De Tuchtcommissie daarentegen verwees naar MfN-regelgeving en overwoog dat daarin geen expliciete regeling is opgenomen die een verbod inhoudt op het maken van geluidsopnamen tijdens mediation. Wat daarvan zij - ik schreef daarover al eerder^[3] -, de Tuchtcommissie nam de geluidsopnamen mee in haar beraadslagingen met verwijzing naar een eerdere uitspraak van haar.^[4] Uit die uitspraak blijkt dat het erop neer komt dat het weliswaar van weinig fatsoen getuigt om geluidsopnamen te maken, maar dat dat niet per definitie betekent dat die niet als bewijs kunnen dienen. Het principe van het belang van waarheidsvinding tegenover het (botsende) principe van *fair trial*, derhalve. In de zaak waarnaar de Tuchtcommissie verwijst, was er echter geen sprake van dat in de mediationovereenkomst expliciet was opgenomen dat het maken van geluidsopnamen niet was toegestaan.

Hoewel de mediator de echtheid van de stukken ook heeft betwist – daarmee zou volgens de mediator zijn geknoeid en er zou sprake zijn van knip- en plakwerk-, heeft de Tuchtcommissie de geluidsopnamen dus toch in haar oordeel betrokken. Wel overwoog de Tuchtcommissie in dit verband nog dat het feit dat de mediator de juistheid van de transcripties niet zou kunnen controleren, met zich bracht dat die met de nodige terughoudendheid zouden moeten worden beoordeeld. Ik zou menen: als geluidsopnamen (of andere gegevensdragers) al worden toegestaan voor bewijs, dan moet wel heel zeker zijn dat daarmee niet is geknoeid.

Kort en goed: de Tuchtcommissie kwam na het beluisteren van de fragmenten tot de conclusie dat, ook al zou sprake zijn van knip- en plakwerk, de stemmen van klagster en de mediator zijn te horen en herhaaldelijk het woord therapie is gevallen, en ook uitdrukkelijk IEMT-therapie. En dat besproken was hoe klagster hiervoor een vergoeding zou kunnen krijgen. In combinatie met het feit dat de mediator erkende dat hij klagster heeft gecoacht en dat klagster ter zitting gedetailleerd heeft verklaard wanneer de therapie sessies hebben plaats gevonden en wat die inhielden, achtte de Tuchtcommissie het daarom voldoende aannemelijk dat de mediator inderdaad therapie sessies aan klagster heeft gegeven. De Tuchtcommissie stelde verder vast dat het voldoende aannemelijk was dat de mediator tijdens de periode van de mediation zijn mening aan klagster heeft gegeven en haar van adviezen heeft voorzien. Ook hiermee heeft de mediator de grenzen van het tuchtrechtelijk aanvaardbare overtreden, aldus de Tuchtcommissie.

De mediator onderhield tijdens de mediation ook nog eens contacten met derden, vooral met

vertegenwoordigers van jeugdzorg. Zelfs heeft hij eenmaal via videobellen meegekeken tijdens een huisbezoek van jeugdzorg aan klaagster. Ook heeft hij na afloop van de mediation deelgenomen aan een overleg met onder meer jeugdzorg waarbij klaagster niet, maar haar ex-partner wel aanwezig was. De mediator verweerde zich tegen deze twee verwijten met het argument dat het hier om voorwaarden zou gaan die klaagster zou hebben gesteld om met de mediator in zee te gaan. Het document dat de mediator heeft ingebracht waaruit dit zou moeten blijken, was slechts voorzien van zijn handtekening, niet van die van klaagster. Klaagster ontkende de desbetreffende voorwaarden te hebben gesteld. De mediator verweerde zich overigens met het argument dat hij in het belang van het kind moest kiezen tussen conflicterende gedragsregels. Welke dat dan zouden zijn, is mij niet duidelijk. En kennelijk de Tuchtcommissie ook niet. Die wuifde het verweer van de mediator ter zake dan ook weg. De mediator is door deze handelwijze zelf hulpverlener geworden, aldus de Tuchtcommissie. Die overwoog verder: “Dit bevestigt dat het gelijktijdig vervullen van een hulpverlenende functie en een functie van mediator noodzakelijkerwijs tot ernstige misverstanden bij betrokkenen en daardoor ook tot conflicten leidt, nu er fundamentele en niet te overbruggen verschillen tussen de werkzaamheden van een hulpverlener en die van mediator zijn.”[5]

Ook de woordkeuze van de mediator in zijn beëindigings-mail vond geen genade bij de Tuchtcommissie.[6] Die e-mail “is doorspekt van zijn visie op het conflict tussen klaagster en haar ex-partner [...]. Ook de woordkeuze en de toon die de mediator in deze e-mail gebruikt, getuigen niet van een professioneel en integer handelend mediator“, aldus de Tuchtcommissie.

Overigens besteedde de Tuchtcommissie ook in algemene zin aandacht aan de veelvuldige één-op-één contacten tussen de mediator enerzijds en ieder van partijen anderzijds. Dit is op zich toegelaten, mits dienaangaande inderdaad voldoende transparantie wordt betracht, paraphraseer ik de overwegingen van de Tuchtcommissie gemakshalve.[7] Ook hierin was de mediator volgens de Tuchtcommissie te kort geschoten.

Dan tot slot de opgelegde maatregel. Die is niet mals. Want een schorsing van twaalf maanden van de registratie in het MfN-register, waarvan vier maanden voorwaardelijk. Met openbaarmaking bij de diverse instanties en uitvoerbaarverklaring bij voorraad. Dat laatste betekent dat de schorsing min of meer direct ingaat na de datum van de uitspraak, ongeacht mogelijk hoger beroep daarvan. Dat kan de Tuchtcommissie inderdaad allemaal beslissen op grond van artikel 7 van het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators. Wel gaf de Tuchtcommissie de mediator nog mee dat hij een verzoek voorlopige voorziening tegen de uitvoerbaarverklaring bij voorraad zou kunnen doen bij het College van Beroep. Ik denk dat die vlieger niet opgaat: de vigerende reglementen voorzien niet in die mogelijkheid. Een dergelijk verzoek zal daarom waarschijnlijk tot niet-ontvankelijkverklaring leiden.

De Tuchtcommissie besteedde uitvoerig aandacht aan de reden waarom zij deze zware maatregel oplegde. Hierbij speelde onder meer mee dat het niet de eerste keer was dat de mediator in een vergelijkbare situatie, namelijk het optreden met verschillende petten, een tuchtrechtelijke maatregel werd opgelegd.[8] Verder nam de Tuchtcommissie in haar overwegingen mee dat de mediator “...er tijdens de zitting geen blijk van heeft gegeven inzicht te hebben in het kwalijke van zijn handelen en hij ter zitting heeft verklaard dat hij in zijn praktijk [...] regelmatig vergelijkbare problematiek als in de onderhavige mediation tegenkomt en meerdere (jeugd)hulpinstanties naar hem doorverwijzen.”

Ik ben benieuwd wat een mogelijk hoger beroep ons nog zal leren. Maar als de helft waar is van wat de Tuchtcommissie heeft vastgesteld, dan nog lijkt sprake van een schrijnende, mediation-onwaardige gang van zaken.

[1] Zie overigens in vergelijkbare zin over de vereiste wellevendheid M-2019-19/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 22 september 2020.

[2] Zie rechtsoverwegingen 2.3 en 2.6 van de uitspraak van de Tuchtcommissie.

[3] Zie M-2019-16/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 9 april 2020.

[4] Zie rechtsoverweging 5.13 van de uitspraak van de Tuchtcommissie waarin naar die eerdere uitspraak wordt verwezen, alsmede mijn bespreking van de bewuste uitspraak van de Tuchtcommissie in Tijdschrift Conflicthantering M-2015-8/ TC 2016, nr. 2.

[5] Zie ook M-2020-4/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 3 juli 2020 en mijn annotatie bij M-2019-8 in deze Tuchtrect Updates.

[6] Zie voor de inhoud van die e-mail rechtsoverweging 2.28 van de uitspraak van de Tuchtcommissie.

[7] Zie rechtsoverweging 5.3 van de uitspraak van de Tuchtcommissie.

[8] In die zaak legde de Tuchtcommissie de maatregel van een berisping op. Zie M-2016-6/TC 2016, nr. 5.

RECHTSPRAAK

Vergaande manipulatie en rolverwisselingen

De mediator heeft partijen op oneigenlijke wijze ertoe bewogen om de opdracht voor de mediation te verkrijgen en daartoe (reeds voor aanvang van de mediation) zeer manipulatief gehandeld. In dit stadium heeft de mediator met klaagster veelvuldig individueel contact gehad, zonder op enig moment duidelijkheid te verschaffen over zijn rol. Tijdens de mediation heeft hij, zonder hierover de vereiste transparantie naar partijen toe te betrachten, afwisselend opgetreden als mediator, hulpverlener en therapeut van klaagster. De Tuchtcommissie komt tot een schending van 7 gedragsregels en legt een schorsing van twaalf maanden op, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar. Bij het bepalen van de maatregel is mede in aanmerking genomen dat de mediator eerder door de Tuchtcommissie berispt is wegens een tuchtrechtelijk verwijtbare rolverwisseling.

Instantie: Tuchtcommissie (eerste aanleg)

Datum uitspraak: 09-11-2020

ECLI: ECLI:NL:BOOM:2019:020

Zaaknummer: M-2019-20

ANNOTATIE

Onvoldoende regie en lichtzinnige beëindiging

mr. A. Schaberg

De eerste vraag die de Tuchtcommissie in een zaak (M-2019-8) over de noodzakelijke verbetering van de communicatie tussen klaagster en haar ex-partner moest beantwoorden, was in hoeverre er sprake kon zijn van het beginsel van hoor en wederhoor, ofwel fair trial.

De mediator was vanwege zijn gezondheidstoestand namelijk niet bij machte om verweer te voeren. Ook was hij niet in staat om de mondelinge behandeling bij te wonen. Omdat verweerder voor onbepaalde tijd permanente zorg in een verpleeghuis nodig had en hij had laten weten, mocht hij weer genezen, zijn praktijk als mediator niet weer zou hervatten, had de Tuchtcommissie aan klaagster gevraagd of zij mogelijk bereid was haar klacht in te trekken. Klaagster bleek onverbiddelijk en wilde van geen wijken weten. Dat betekende dat, ondanks de uitzichtloze gezondheidstoestand van de mediator, de Tuchtcommissie zich toch gedwongen zag de klacht te behandelen. Dat deed zij overigens zeer nauwgezet, zonder daarbij het principe van *fair trial* uit het oog te verliezen: bij de beoordeling van de klacht ging de Tuchtcommissie niet slechts af op de verklaringen van klaagster, maar maakte zij zelf ook een afweging op basis van stukken uit het dossier, zoals e-mails van de mediator waarvan de Tuchtcommissie kennis nam, naar ik aanneem omdat die door klaagster (ook) in het geding waren gebracht om haar eigen standpunten te onderbouwen.

Op die manier kwam de Tuchtcommissie tot de conclusie dat vier klachten aan het adres van de mediator gegrond waren. In de eerste plaats had hij de schijn gewekt een eigen belang te hebben door bij klaagster de indruk te wekken dat zijn echtgenote haar mogelijk als EMDR-therapeute zou kunnen behandelen. Inderdaad, de mediator had in twee e-mails aan klaagster erkend dat hij tijdens de eerste mediationbijeenkomst had gezegd dat zijn vrouw EMDR-therapeute is in de regio waar klaagster woont. Hoewel het eerder lijkt dat hij behulpzaam wilde zijn, had hij zich inderdaad wel moeten realiseren dat hij daarmee de schijn van belangenverstrengeling zou kunnen wekken. Ik voeg daaraan toe: het lijkt mij *sowieso* oppassen geblazen wanneer een derde met wie de mediator nauwe banden heeft, laat staan met wie hij lief en leed deelt, één van de partijen bij de mediation op welke wijze dan

ook begeleidt.[1]

Op enig moment stelde de mediator als voorwaarde dat klaagster een therapie moest ondergaan voordat de mediator de mediation wilde voortzetten, zo bleek ook weer uit een e-mail van de mediator. Daarmee gaf de mediator *de facto* een oordeel over het gedrag van klaagster en liet hij haar niet de eigen keuze om daaraan in het kader van de mediation iets te doen. Zodoende “stelde de mediator zich niet waardevrij en onpartijdig op”, aldus de Tuchtcommissie. Daarmee maakte de mediator inbreuk op de partijautonomie en trok hij zijn eigen neutraliteit in twijfel, zo oordeelde de Tuchtcommissie over de tweede klacht die zij gegrond achtte. Het gedrag van een partij kan, en moet ook besproken worden tijdens de mediation indien dat de voortgang van de mediation dan wel een oplossing van het probleem in de weg staat. Maar niet meer dan dat. Klaagster verweet de mediator in dit verband ook nog op de stoel van de psycholoog te zijn gaan zitten. Hij zou gezegd hebben dat zij leed aan verlatingsangst. Maar op dit punt kon de Tuchtcommissie klaagster niet volgen omdat daarvoor onvoldoende bewijs uit het dossier bleek.

In de derde plaats oordeelde de Tuchtcommissie dat de mediator zich onvoldoende had ingespannen de geheimhouding te waarborgen. Bij het intakegesprek met partijen voorafgaande aan de eerste mediationbijeenkomst waren een vertegenwoordiger van een organisatie op het gebied van jeugdzorg alsmede een collega van de mediator aanwezig. Ook werden deze mensen tijdens het verloop van de mediation op diverse e-mails van de mediator ingekopieerd. Hoewel de mediator na de eerste mediationbijeenkomst, toen ook de mediationovereenkomst werd getekend, deze met het oog op de geheimhouding ter medeondertekening aan deze twee derde partijen had toegezonden, liet hij na er bij hen op aan te dringen dat daadwerkelijk te doen. Pas veel later retourneerde de vertegenwoordiger van de jeugdzorg de door haar ondertekende mediationovereenkomst. De collega van de mediator deed dat pas nadat de mediation al lang en breed was beëindigd en nadat klaagster zich ook wat dit punt betreft met haar klachten tot het MfN-register had gewend. Hoewel daar in deze zaak allemaal geen bloed uit vloeide, is het toch goed om nog maar eens vast te stellen hoe ook de Tuchtcommissie, terecht, het grootste belang hecht aan naleving van de geheimhoudingsregels die bij de uitoefening van ons vak horen en het belang voor de geloofwaardigheid daarvan. En dat de mediator erop moet toezien dat de vertrouwelijkheid wordt gewaarborgd. Hij heeft daarbij weliswaar geen resultaatsverplichting, maar wel een verstrekkende inspanningsverplichting, zoals dat in juridisch jargon heet.

Tot slot verweet klaagster de mediator dat hij de mediation min of meer rauwelijks, als donderslag bij heldere hemel, had beëindigd. De reden hiervoor was dat de ex-partner van klaagster niet langer wilde wachten met een tweede mediationtraject, namelijk met het oog op de echtscheiding van hem en klaagster. Tussen partijen was namelijk afgesproken dat eerst

het traject over de verbetering van de communicatie tussen klaagster en haar ex-partner zou worden bewandeld, voordat de echtscheiding zelf inzet van mediation zou worden. Maar het duurde de ex-partner van klaagster om hem moverende redenen allemaal te lang. Dit bracht de mediator er kennelijk toe al min of meer direct bij aanvang van de tweede mediationbijeenkomst partijen te laten weten dat hij met de mediation wilde stoppen. Nu staat het de mediator ook vrij, evenals partijen, om zich op ieder gewenst moment en om welke reden dan ook uit de mediation terug te trekken. Maar zoals ik al eens eerder schreef, misschien toch niet rauwelijks, als een soort overval[2]. Zo oordeelde de Tuchtcommissie nu in ieder geval ook weer.

Uiteindelijk probeerde de Tuchtcommissie de klap voor de mediator toch enigszins op te vangen. Onder normale omstandigheden zou zij een maatregel hebben opgelegd; zij liet in het midden welke. Maar gelet op de uitzichtloze gezondheidstoestand van de mediator, zag zij daar nu vanaf. Hopelijk inderdaad tot troost van de mediator, voeg ik daaraan nog toe: ja, ik volg de Tuchtcommissie in al haar redeneringen, maar ik heb niet de indruk dat het hier om een mediator ging die zijn vak niet beheerste. Eerder om iemand die zich met alle goede bedoelingen inspande om iets voor partijen te betekenen, maar zich daarbij onvoldoende rekenschap gaf van een aantal randvoorwaarden, waarmee wij nu eenmaal bij de uitoefening van ons vak ook te maken hebben.

[1] Zie M-2020-4/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 22 september 2020. Het is voorstelbaar dat in een professionele setting het probleem van belangenverstremgeling – onafhankelijkheid en neutraliteit – alsmede vertrouwelijkheid met voldoende waarborgen kan worden ondervangen. Zie ook mijn annotatie bij M-2019-20 in deze Tuchtrect Updates.

[2] Zie M-2019-15/ MfN-register Tuchtrect Updates, annotatie 9 april 2020.

RECHTSPRAAK

Onvoldoende regie en lichtzinnige beëindiging

De mediator heeft een belang gecreëerd dat zijn onafhankelijkheid in de weg zou kunnen staan door tijdens de eerste bijeenkomst de suggestie te wekken dat zijn echtgenote klaagster in therapie zou kunnen behandelen (schending Gedragsregel 4). Bovendien heeft hij Gedragsregels 3 en 5 (partijautonomie en onpartijdigheid) geschonden doordat hij tijdens de eerste bijeenkomst (alleen) aan klaagster de voorwaarde heeft gesteld dat zij therapie moest ondergaan alvorens de mediation voort te zetten. Ook heeft de mediator Gedragsregel 8 geschonden door eerst na afloop van de mediation de mediationovereenkomst te laten ondertekenen door derden die bij de mediation betrokken waren (ook al is niet gebleken dat deze derden zich niet aan geheimhouding hebben gehouden), en daarnaast door de mediation op eigen initiatief te beëindigen zonder vooraf de reden hiervoor met partijen te bespreken (onvoldoende regie op het mediationproces). Ondanks de schending van meerdere gedragsregels legt de Tuchtcommissie -vanwege de uitzichtloze gezondheidstoestand van de mediator- geen maatregel op.

Instantie: Tuchtcommissie (eerste aanleg)

Datum uitspraak: 27-10-2020

ECLI: ECLI:NL:BOOM:2019:008

Zaaknummer: M-2019-8

Wetsartikelen:

ANNOTATIE

Toerekenbaarheid, ontvankelijkheidsverweren en informed consent

mr. A. Schaberg

Soms oordeelt de Tuchtcommissie dat een klacht gegrond is, maar legt zij geen maatregel op. Die mogelijkheid heeft de Tuchtcommissie op grond van artikel 7.5 van het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators.

Het valt mij op dat in dat artikel echter niet is bepaald in welke situatie de Tuchtcommissie ondanks gegrondbevinding van de klacht, het opleggen van een maatregel achterwege kan laten. Het Wetboek van Strafrecht biedt de rechter ook de mogelijkheid geen straf op te leggen, hoewel de verdachte wel schuldig is aan hetgeen waarvoor hij wordt vervolgd. Maar in artikel 9a van dat wetboek heeft de wetgever wel aanwijzingen gegeven voor de situatie dat de rechter in gewetensnood mocht komen.[1] Dat artikel 9a luidt als volgt: “Indien de rechter dit raadzaam acht in verband met de geringe ernst van het feit, de persoonlijkheid van de dader of de omstandigheden waaronder het feit is begaan, dan wel die zich nadien hebben voorgedaan, kan hij in het vonnis bepalen dat geen straf of maatregel zal worden opgelegd.” In een echtscheidingszaak (M-2019-21)[2] had de mediator na ontvangst van een e-mail van klagster waarin zij aankondigde dat zij een klacht tegen de mediator zou indienen, kennelijk op niet professionele wijze gereageerd. Tijdens de mondelinge behandeling van de klacht bij de Tuchtcommissie erkende de mediator dat zij de desbetreffende mail niet had moeten versturen, maar de kwestie in haar intervisiegroep had moeten bespreken. De Tuchtcommissie overwoog in dit verband als volgt: “De mediator heeft erkend dat zij de mail [...] niet had mogen versturen en dat zij daarmee niet als een redelijk handelend en denkend mediator heeft gehandeld. Dit onderdeel van de klacht is dan ook gegrond. De mediator heeft hiervoor echter uitdrukkelijk haar excuses aangeboden. Gelet daarop ziet de Tuchtcommissie geen aanleiding tot het opleggen van een maatregel.” Het lijkt alsof de leden van de Tuchtcommissie bij hun beraadslagingen artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht er op hebben nageslagen, veroorloof ik mij gekscherend op te merken.

Het zal u na lezing van het bovenstaande niet meer verbazen dat de overige klachten van

klaagster volgens de Tuchtcommissie overigens ongegrond waren. De meest materiële klacht betrof de behandeling van de mediation zelf. De mediator zou bij het opstellen van het echtscheidingsconvenant en het ouderschapsplan steken hebben laten vallen. In die documenten zouden grote onduidelijkheden hebben gestaan onder meer over de betekenis van bepaalde begrippen en formuleringen. De Tuchtcommissie overwoog dat die vermeende onduidelijkheden niet aan de mediator toe te rekenen waren. “Vast is komen te staan dat een belangrijk deel van de bepalingen door klaagster en haar ex-partner zelf zijn aangedragen en doorgesproken met partijen...”, aldus de Tuchtcommissie. Zij voegt hieraan een voor de praktijk niet onbelangrijke overweging toe: “Er bestaat geen algemene verplichting voor de mediator om door partijen weloverwogen gemaakte afspraken na bespreking nog ter discussie te stellen.” Ik denk dat het kantelpunt hier ligt bij de woorden ‘weloverwogen’ en ‘na bespreking’. Het gaat in dit verband om het zogenoemde vereiste van *informed consent*: de mediator dient te verifiëren of partijen bij een vaststellingsovereenkomst of vergelijkbare regeling zich in voldoende mate realiseren waartoe zij zich verplichten, al dan niet na ingewonnen advies van derden. Hier moet de mediator soms op een dun koord dansen: hij moet immers ook rekening houden met de autonomie van partijen en ervoor waken dat hij geen interventies doet ten voor- of ten nadele van de ene of de andere partij.[3]

In deze zaak verweet klaagster de mediator ook voorafgaande aan een bespreking met beide partijen al alleen met haar ex-partner in de spreekruimte aanwezig te zijn geweest. De mediator ontkende dit. Overigens bleek uit de overgelegde stukken noch uit hetgeen tijdens de mondelinge behandeling naar voren was gekomen dat dit het geval zou zijn geweest.

Er was in deze zaak overigens nog wel sprake van een processuele complicatie die in de uitspraak van de Tuchtcommissie niet goed uit de verf komt. Hoewel er nadien kennelijk (sic!) nog wel contacten waren geweest tussen partijen en de mediator, meende de mediator dat de mediation tijdens een eerder gehouden slotbijeenkomst was beëindigd en klaagster niet ontvankelijk was omdat zij niet binnen twaalf maanden nadien haar klacht (eerst) bij het MfN-register had ingediend (zie artikel 3.1 van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator). Die klacht had zij namelijk pas na ruim dertien maanden na die slotbespreking ingediend. Hoewel het hier niet om een fatale termijn gaat – artikel 3.1 spreekt over ‘in beginsel’, ofwel een discretionaire bevoegdheid om na verloop van de termijn een klacht toch in behandeling te nemen – ging de Tuchtcommissie in het geheel niet op dat vereiste in. De Tuchtcommissie beperkte zich in haar overwegingen ter zake tot de termijn van achttien maanden zoals genoemd in het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators. In artikel 5.3 daarvan is namelijk bepaald dat de Voorzitter kan beslissen dat een klacht die meer dan achttien maanden na de beëindiging van de mediation wordt ingediend, buiten behandeling blijft. (Omgekeerd geredeneerd: evenals het MfN-register dat heeft met

betrekking tot de termijn van twaalf maanden van artikel 3.1 van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator, heeft de Tuchtcommissie dus ook een discretionaire bevoegdheid de klacht ondanks overschrijding van de termijn van achttien maanden van artikel 5.3 van het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators toch in behandeling te nemen.) Maar omdat klaagster haar klacht precies binnen achttien maanden aan de Tuchtcommissie had voorgelegd, verwierp de Tuchtcommissie het ontvankelijkheidsverweer van de mediator (dat, zoals gezegd, overigens op een andere termijn betrekking had, namelijk die van twaalf maanden van artikel 3.1 van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator). Snapt u het nog? Zo niet, zal ik proberen het u uit te leggen. In beginsel moet een klager eerst de weg van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator volgen, alvorens zijn klacht in te dienen bij de Tuchtcommissie. 'In beginsel', want naar de letter van artikel 5.2 van het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators kan de voorzitter van de Tuchtcommissie klager niet-ontvankelijk verklaren indien klager die weg niet heeft gevolgd (maar hoeft dit dus niet te doen). Dat suggereert dat de discretionaire bevoegdheid een klacht wel of niet in behandeling te nemen niet alleen om termijnoverschrijding van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator en die van het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators gaat, maar ook om de situatie dat klager heeft nagelaten überhaupt de weg van de klachtenregeling voor de MfN-registermediator te bewandelen.[4] Slaat u er de desbetreffende bepalingen nog maar eens op na!

[1] Voor de fijnproevers: het gaat hier niet om een straf- of schulditsluitingsgrond.

[2] Zaak M-2019-20 is op het moment van schrijven van deze bijdrage nog in behandeling.

[3] In echtscheidingszaken heeft de mediator volgens vaste jurisprudentie een verdergaande, meer pro-actieve rol om de belangen van beide partijen veilig te stellen. Zie Tijdschrift Conflicthantering B-2015-1/TC 2016, nr. 3 en B-2015-3/TC 2016, nr. 3.

[4] Zie Tijdschrift Conflicthantering M-2016-10/TC2017, nr. 1 en in hoger beroep B-2016-9/TC 2017, nr. 2. Niet-ontvankelijkheid vanwege termijnoverschrijding van tien maanden SKM-Klachtenregeling.

RECHTSPRAAK

Toerekenbaarheid, ontvankelijkheidsverweren en informed consent

Op grond van art. 5 lid 3 van het reglement STM geldt een termijn van 18 maanden voor indiening van een klacht, waarbij de voorzitter een discretionaire bevoegdheid heeft. Niet is vast komen te staan dat het echtscheidingsconvenant onduidelijkheden en/of onjuistheden bevat die aan de mediator zijn toe te rekenen. Vast is komen te staan dat een belangrijk deel van de bepalingen door klagster en/of haar ex-partner zelf zijn aangedragen en doorgesproken met partijen en deels ook met een hypotheekadviseur. Er bestaat geen algemene verplichting voor de mediator om door partijen weloverwogen gemaakte afspraken na bespreking nog ter discussie te stellen. Mediator heeft haar excuses aangeboden voor inhoud en toon van een laatste mail aan klager, maar dit levert geen tuchtrechtelijk verwijt op.

Instantie: Tuchtcommissie (eerste aanleg)

Datum uitspraak: 03-07-2020

ECLI: ECLI:NL:BOOM:2019:021

Zaaknummer: M-2019-21